

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SO Mariusz Górski SO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

rozpoznawał sprawę **A. T.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 4 września 2013 roku, sygnatura akt III K 333/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenie zawarte w punkcie IV jego dyspozycji oparte o przepis art. 72 § 2 kk;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. wydatki związane z postępowaniem odwoławczym zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 760/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko **A. T.** oskarżając go o to, że:

w dniu 09.08.2007r. w S., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela Salonu (...) Spółka z o.o.co do zamiaru wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania terminowego regulowania należności za usługi telekomunikacyjne zawarł z (...)Spółka z o.o. z siedzibą w W., operatorem sieci telefonii komórkowej (...), umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...), na podstawie której dokonał promocyjnego zakupu telefonu komórkowego m-ki M(...), o wartości 750zł, po czym nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie zapłacił za świadczone usługi w kwocie 1011,29 zł oraz nie dokonał zwrotu telefonu komórkowego, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem o łącznej wartości 1761,29 zł, przez (...)Spółkę z o.o. z siedzibą w W.,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 04 września 2013 roku (sygn. akt III K 333/13) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

I. oskarżonego A. T. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. zawiesił warunkowo wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 3 (trzech);

III. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. we W. kwoty 1761,29 (tysiąc siedemset sześćdziesiąt jeden 29/100) złotych w terminie 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku;

V. zwolnił oskarżonego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 49 § 1 k.p.k. poprzez niesłuszne uznanie przez Sąd, iż podmiotem pokrzywdzonym działaniem oskarżonego jest spółka (...) SAz/s we W., w sytuacji gdy treść owego przepisu wespół z zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym jednoznacznie wskazuje, iż pokrzywdzonym tym jest spółka (...) sp. z o.o. z/s w W., której pracownika oskarżony wprowadził w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania i w ten sposób doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzania mieniem, a podnosząc wskazany zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego – (...) sp. z o.o. z/s w W..

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna.

Kontrola odwoławcza wyroku zainicjowana apelacją wniesioną na niekorzyść oskarżonego doprowadziła do zmiany zaskarżonego orzeczenia na jego korzyść (art.434§2 kpk).

Godzi się zauważyć, iż oskarżony popełniając przypisany mu czyn z art. 286 § 1 kk na szkodę (...)z o.o. w W. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wskazaną wyżej spółkę w łącznej kwocie 1761,29 zł. Jak ustalił sąd rejonowy wierzytelność ta umową cesji wierzytelności z dnia 31.12.2008 roku została przeniesiona przez (...)spółka z o.o. na spółkę (...) S.A. we W., a roszczenia zbywającego zostały zaspokojone przez nabywcę tej wierzytelności.

Tym samym realna szkoda po stronie pokrzywdzonego - tj. (...) spółka z o.o. już w chwili orzekania przez sąd I instancji nie występowała, bowiem została naprawiona poprzez spełnienie świadczenia z innej niż deliktowa podstawy prawnej, a zatem zobowiązanie oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz wskazanego podmiotu kwoty 1761,29 zł nie było możliwe, a wręcz niedopuszczalne, prowadzące bowiem do nie znajdującego podstaw wzbogacenia.

Zgodnie z przepisem art. 49 § 1 i 2 kpk pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna albo też instytucja państwowa, samorządowa lub społeczna, choćby nie miała osobowości prawnej, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo. Kryterium bezpośredniości, o którym mowa w wskazanym przepisie oznacza, iż pomiędzy czynem zawierającym znamiona przestępstwa, a naruszeniem lub zagrożeniem dobra prawnego nie ma ogniów pośrednich. Pokrzywdzony też jest jedynym podmiotem na rzecz którego dopuszczalne jest w

postępowaniu karnym (czy to w trybie art.46 kk czy też art.72 kk) nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody. Przy czym szkoda ta musi istnieć w dacie orzekania.

Podobny pogląd prawny wyrażony został w postanowieniu Sądu Najwyższego z 21 lutego 2013 roku (IV KK 332/12), zgodnie z którym w sytuacji, w której pokrzywdzony dokonał cesji przysługujących mu roszczeń wynikających z przestępstwa na rzecz innej osoby, wykonanie obowiązku probacyjnego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego staje się bezprzedmiotowe, a brak zaspokojenia osoby, która nabyła w drodze cesji prawa majątkowe przysługujące pierwotnie pokrzywdzonemu, nie może być uznane za niewykonanie obowiązku probacyjnego w rozumieniu art. 75 § 2 k.k.

Orzeczenie zatem obowiązku naprawienia szkody na oskarżonego z obowiązkiem zapłaty na rzecz nabywcy wierzytelności nie jest poprawne, bowiem nie posiada on statusu pokrzywdzonego. Niewłaściwe byłoby również postulowane w apelacji nałożenie obowiązku naprawienia szkody z obowiązkiem zapłaty na rzecz pokrzywdzonego, skoro szkoda została naprawiona. Wobec powyższego nie było podstaw do uwzględnienia apelacji zaś zaskarżone orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody podlegało uchyleniu.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.